

R.M. Mc Cheyne

HET HUISGEZIN TE BETHANIE (3e gedeelte)

„Dit sprak Hij, en daarna zeide Hij tot hen: Lazarus, onze vriend, slaapt. Maar Ik ga heen, om hem uit de slaap op te wekken. Zijn discipelen dan zeiden: „Heere, indien hij slaapt, zo zal hij gezond worden. Doch Jezus had gesproken van Zijn dood, maar zij meenden, dat Hij sprak van de rust des slaaps. Toen zeide dan Jezus tot hen vrij uit: Lazarus is gestorven. En Ik ben blijde om uwentwil, dat Ik daar niet geweest ben, opdat gij geloven moogt; doch laat ons heengaan. Thomas dan, genaamd Didymus, zeide tot zijn medediscipelen: Laat ons ook gaan, opdat wij met Hem sterven.” (Joh. 11 : 11-16)

I. *De liefde van Christus voor de gestorven Lazarus.*

1. Hij noemt hem *vriend*. Een beroemd ongelovige zei herhaaldelijk, dat noch vaderlandsliefde, noch vriendschap in de Bijbel geleerd werden. Hij bewees hierdoor alleen, dat hij de Bijbel niet kende noch begreep. Hoe verschillend het gevoelen van de christendichter, die zegt: „De edelste vriendschap ooit bekend wordt ons in de geschiedenis des Heeren getoond.” O, het is een waarheid, die onze verwondering opwekt, dat Jehova Jezus kwam en vrienden maakte van wormen, die wij zijn. Ware vriendschap bestaat in wederkerig vertrouwen en wederkerige opofferingen.

Zo handelde God met Henoch; „Henoch wandelde met God driehonderd jaren.” Henoch zei alles aan God, en God maakte hem deelgenoot van alles. Gezegende vriendschap, tussen Jehovah en een worm! zo handelde God met Abraham. Hij wordt in de Bijbel driemalen „de vriend van God” genaamd. (2 Chr. 20 : 7; Jes. 41 : 8; Jak. 2 : 23). „Hij heeft van de opgang die rechtvaardige verwekt, heeft hem geroepen op zijn voet.” De Heere der heerlijkheid verscheen aan Abraham, en wij lezen dat God zei: „Zal Ik voor Abraham verbergen, wat Ik doe?” (Gen. 18 : 17). Zo handelde God met Mozes: „En de Heere sprak tot Mozes aangezicht aan aangezicht, gelijk een man met zijn vriend spreekt.” En God sprak tot hem: „Zou Mijn aangezicht moeten medegaan, om u gerust te stellen?” (Exod. 33 : 11, 14). „Doch als Mozes voor het aangezicht des Heeren kwam, om met Hem te spreken, zo nam hij het deksel af.” (Exod. 34 : 34). Zo handelde Christus met Zijn discipelen. Hoewel Hij het heilig Lam Gods was, sprak Hij nochtans: „Ik heet u niet meer dienstknechten, want de dienstknecht weet niet, wat zijn heer doet. Maar Ik heb u vrienden genoemd, want al wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, dat heb Ik u bekend gemaakt.” (Joh. 15 : 15). Hij veroorloofde hun de innigste

gemeenzaamheid. Zodat een in Zijn schoot aanlag bij het Avondmaal, en een ander waste Zijn voeten met zalf. Hij zei hun vrij uit alles wat Hij in de schoot van de Vader gehoord had al wat zij dragen konden: van des Vaders heerlijkheid, van des Vaders liefde. Zo handelde Hij met Lazarus: „onze vriend Lazarus.” Zij hadden ongetwijfeld dikwijls neergezeten onder de wijd uitgebreide vijgenboom voor de woning te Bethanië, en Christus had hun een blik geopend in de heerlijkheid des eeuwigen levens.

Hiertoe wordt ook u uitgenodigd lieve vrienden, vrienden van Jezus te worden. Als de mensen hun vrienden kiezen, valt de keus gewoonlijk op de rijken, de wijzen, of de geestelijken; zij nodigen hen, die ook weer zullen nodigen. Niet alzo Christus. Hij kiest de armen, de dwazen, de kinderen, en maakt ze tot Zijn vrienden, dezulken waarover de wereld zich schaamt. De wereld is veranderlijk in haar vriendschap. In de wereld trekken vrienden zich haastig terug als de kapellen in de regen, wanneer een rijke vriend arm wordt, of door een plotseling achteruitgaan zijner zaken tot de diepste armoede vervalt, dan zien zij u koud en vreemd aan, als kenden zij u niet. Niet zo Jezus, de Vriend die meer aankleeft dan een broeder. Een waar vriend verbergt niets voor de ander, dat hem nuttig is te weten. Ook Christus niet: „Zal Ik voor Abraham verbergen wat Ik doe?”

2. Zelfs in de dood. „Onze vriend Lazarus.” Weinigen gedenken de doden. Zij zijn „een wind, die heengaat en niet wederkeert.” „De plaats, die hen gekend heeft, kent ze niet meer.” In sommige landen, die ik bezocht heb, zijn uitgestrekte begraafplaatsen, waar eenmaal steden waren, maar waar nu geen enkel levend wezen over is. Er is niet een om hun naam in gedachtenis te houden, of om een traan over hun aandenken te storten. Zelfs onder u, hoe spoedig zijnde doden vergeten! Ofschoon u ze liefhad bij hun leven: „die beminden, en die liefelijken in hun leven,” en toch worden zij spoedig vergeten als zij uit het gezicht zijn. Maar Christus vergeet Zijn doden nooit. Er is een getrouw Broeder, die de slapende as van al Zijn broeders en zusters niet vergeet. De dood verandert niets in de liefde van Christus; de dood kan ons van Zijn liefde niet scheiden, de dood neemt zijn borstwapen niet weg. „Onze vriend Lazarus slaapt.”

O, mijn vrienden! dit is het, dat de prikkel des doods wegneemt. U zult door de wereld zeker vergeten worden; indien u Christus toebehoort, hebben zij u niet liefgehad, zij zullen zich veeleer verheugen als u er niet meer bent. Levende prediciatiën zijn aan het oog van de wereld niet aangenaam. Zij zullen blij zijn als u onder de graszoden ligt. Zelfs de gelovigen zullen u vergeten. De mens is een zwak schepsel, en het geheugen vermindert. Maar Christus zal u nooit vergeten. Hij, die zei: „Mijn getrouwe getuige Antipas,” toen de gehele wereld Hem vergeten had, gedenkt al Zijn slapende heiligen, en zal ze medebrengen.

II. *Het misverstand.* (vs. 12, 13).

In de vorige Bijbellesing hadden wij een voorbeeld van de zelfzucht van de discipelen, hier van hun kortzichtigheid. Zij waren geliefde discipelen, hadden alles verlaten om Christus te volgen, geloofden oprecht in Zijn Woord, en hadden Hem werkelijk lief, en toch, hoe duister is nog hun verstand: „indien hij slaapt, zo zal hij gezond worden.”

1. De slaap was het gewone beeld voor de dood van de gelovigen in het Oude Testament. Zo zegt God tot Mozes: „Gij zult slapen met uw vaders.” En tot Daniel: „Velen van die, die in het stof van de aarde slapen, zullen ontwaken.” Tot koning David:

Wanneer u met uw vaders zult ontslapen zijn.” 2 Samuël 7 : 2). „Want nu zal ik in het stof liggen.” (Joh. 7 : 21). „Opdat ik in de dood niet ontslope.” (Psalm 13 : 4). Voorwaar, indien zij een weinig hadden nagedacht, zouden zij de betekenis wel gevat hebben.

2. Wat nut zou er in geweest zijn, om hem uit een verkwikkende rust op te wekken? Achtten zij hun Meester zo gering, dat Hij zich in gevaar zou begeven om een slapende op te wekken? Verwonder u niet, wanneer discipelen de zin van de woorden van Christus niet vatten. Zij hebben het gedaan, en zullen het nog doen. De mens, wie genade geschied is, is daarom niet onfeilbaar. Leer geduldig te zoeken naar de betekenis Zijner woorden, door de Schrift met de Schrift te vergelijken, en vooral door bij Hem licht te zoeken. Als u in een duistere kamer aan het lezen bent, en tot een moeilijke plaats komt, gaat u naar het venster om meer licht te hebben. Ga ook zo met uw Bijbel tot Christus.

Waaruit kwam hun misverstand voort? Antwoord: vrees. Zij wensten niet weer naar Judea te gaan. Zij vreesden daar gestenigd te zullen worden. Zij zagen hun Meester beslist om daarheen te gaan, en zij wilden er Hem van terughouden. Zij verstonden niet de zin Zijner woorden, omdat hun hart zich verzette tegen Zijn wil. Dit is de voorname oorzaak van alle blindheid in Goddelijke dingen: „om de blindheid huns harten.” „Zo iemand de wil van God wil doen, die zal van deze leer bekennen.”

De reden, waarom zovelen niet inzien dat zij verloren zijn, is niet omdat de Bijbel het niet leert, of dat de bewoordingen zwaar te verstaan zijn; de Bijbel is een duidelijk, eenvoudig boek. Maar het is, omdat u niet van zonde overtuigd wilt zijn, u wilt uw schone dromen van eigen goedheid en zekerheid niet verwoest zien. De reden, waarom velen de weg van de vergeving van zonden niet verstaan, is uw afkeer van dezelve; uw hart wendt zich af van Gods weg, u kunt niet dulden, dat al uw gerechtigheid niet meer geacht wordt dan een wegwerpelijk kleed, en alles verschuldigd te zijn aan de rechtvaardigheid van de Enige. De reden, waarom vele gelovigen de weg van hun plicht niet duidelijk zien, is, dat u afkerig bent van uw plicht. U wilt uw eigen zin volgen, en u begrijpt niet waarom de Schrift daartegen in gaat. Zo was het met de apostelen. Het gaat dikwijls zo bij het sluiten van huwelijken, of bij dienstboden in de keuze ener plaats. Is er eenmaal een sterke begeerte in het hart, dan verduistert zij de ziel voor de Schrift. O, bid om een rein hart, opdat u vervuld zijn mag van de kennis van Zijn wil, dat u de Heere welbehagelijk mag zijn in geheel uw wandel!

III. De uitlegging. (vs. 14, 15). Christus verklaart hier twee zaken: ten eerste: Zijn woorden; ten tweede: Zijn afwezigheid.

1. Jezus zeide vrij uit: „Lazarus is gestorven!” Zijn discipelen hadden veel eigenbaat, grote verblinding des harten, groot onverstand getoond; toch was Hij niet ontevreden, noch wendde Hij Zich af. Maar Hij zei vrij uit: „Lazarus is gestorven.” Nadat Hij vele dingen tot hen gesproken had, zei Hij: „Hebt gij dit alles verstaan?” (Matth. 13 : 31). Een ander maal, toen Hij hun over het huis van de Vader gesproken had, zei Thomas: „Heere, wij weten niet waar Gij heengaat.” Met hetzelfde bewonderenswaardig geduld en dezelfde zachtmoedigheid, zei Hij: „Ik ben de Weg, de Waarheid, en het Leven, en niemand komt tot de Vader dan door Mij.” Hij „kan medelijden hebben met de onwetenden en dwalenden.” Sommigen van u gevoelen, wellicht, dat zij dood en onwetend zijn, dit behoeft u niet van Jezus verwijderd te houden. Ga met uw blinde ogen tot Hem, opdat Hij u licht geve. Hij verlangt, dat u Zijn weg en Zijn wil zou

verstaan.

2. Hij verklaart Zijn afwezigheid. „Ik ben blij, dat ik daar niet geweest ben.” In het hart Zijner discipelen moest dadelijk de vraag rijzen: Indien Lazarus gestorven is, waarom vertoefde onze Meester dan twee dagen? Daarom verklaart Hij hun, dat het om hunnentwil geschied is. Was Christus daar geweest, dan had Hij Lazarus moeten genezen. Was Hij daar geweest, Lazarus zou niet gestorven zijn. Christus had niet in de woning te Bethanië kunnen zijn, ziende op de stervende vriend, de stille traan van Maria, en horende de dringende bede van Martha, zonder hun wens te verhooren. Daarom zegt Hij: „Ik ben blij, dat Ik daar niet geweest ben.” O, zie hier de bewonderenswaardige liefde van Christus voor de Zijnen. Hij kan hun bede niet afslaan. Toen Mozes voor het volk bad tot God: zei hij: „Laat mij alleen.” God kon het volk niet vernietigen, zolang Mozes voor hen sprak. Zo moest God ook tot Jeremia zeggen: „Bid niet voor dit volk.” Jezus hield Zich op een afstand, opdat Hij Zich niet zou laten overwinnen door hun bede. De opgeheven hand ener Maria is te veel voor Jezus om er weerstand aan te bieden. De wenende blik van een gelovige is „schrikkelijk als slagorden met banieren.” „Wend Uw ogen van mij af, want zij doen Mij geweld aan.” Maar waarom was Hij er niet? „Om uwentwil, opdat gij geloven moogt.” In de laatste bijbellezing zagen wij, dat Hij toefde om de vrienden te Bethanië; hier is Een andere reden „om uwentwil.” „Alles is om uwentwil.” (2 Kor. 4 : 15). Terwille van de gelovigen werd deze wereld geschapen, de zon gemaakt om te heersen over de dag, en de maan tot heerschappij van de nacht. Iedere lichtende ster werd voor hen geschapen. Alle worden onderhouden om hunnentwil. De winden steken op en gaan liggen, de golven bruisen en zijn stil, de jaargetijden volgen elkander op, zaaitijd en oogst, dag en nacht, alles om uwentwil. „Alles is uwe.” Alles gebeurt om uwentwil. Koninkrijken staan op en vallen, om het volk van God te redden. De volkeren zijn Zijn roede, Zijn zaag en bijl om een weg te banen voor het voertuig van het eeuwig Evangelie; evenals Hiram's houthakkers in de Libanon, en Gibeon's waterputters medewerkten aan het bouwen van Gods tempel. De vijanden van de Kerk in Schotland zijn slechts een roede in Gods hand. Hij zal ze tot Zijn doel gebruiken, ze daarna in stukken breken, en van Zich werpen. Om uwentwil zijn vooral de leidingen van gelovige gezinnen. Als Christus een gelovig gezin beproeft, zegt gij: 'dat gaat mij niet aan, wat heb ik er mee te doen?' Indien u van de wereld bent, dan hebt u er inderdaad geen deel noch lot in. Maar behoort u aan Christus, dan is het om uwentwil, opdat u zou geloven. De Goddelijke leidingen van gelovige gezinnen zijn zeer leerrijk. Zijn beproevingen en Zijn vertroosting zijn Zijne wegen.

O, dat u leerde elkanders last te dragen, de hand van Christus onder u meer op te merken, opdat u mag geloven.

*„Geen plantje groeit op aarde, dat niet de Schepper eert;
De donders klaatren, stormen loeien, zoals het God begeert.”*

IV. De ijverige discipel. „Laat ons ook gaan, opdat wij met Hem sterven.” Wie spreekt zo? Het is Thomas, de ongelovige Thomas.

1. Hier is ware liefde voor Christus. Hij zag dat Christus beslist was om te gaan. Hij zag het gevaar, hij berekende de kosten. Welnu, zegt hij: „Laat ons ook gaan.” Zonderling, dat het Lam Gods te volgen ons leven in gevaar brengt. En toch, hoe menigmaal in de loop van de eeuwen was de Kerk daaraan blootgesteld! „De ure komt,

dat een iegelijk, die u zal doden, zal menen Gode een dienst te doen.” Welk een wolk van getuigen heeft Schotland gezien, die gelijk Thomas zeiden: „Laat ons ook gaan, opdat wij met Hem sterven.” O, wij kennen de waarde van Christus niet, als wij Hem niet getrouw willen zijn tot in de dood!

2. Ware ijver voor anderen. „Laat ons gaan.” Hij zegt niet, zoals Petrus: „Ik ben bereid met U te gaan,” maar: „Laat ons gaan.” Wanneer wij eenmaal de weg van plicht duidelijk erkennen, zouden wij anderen dringen om met ons te gaan. Het is voor een gelovige niet voldoende zelf die weg te bewandelen, u moet zeggen: „laat ons gaan.” Zo deed Israël: „Kom, laat ons de Heere toegevoegd worden.” (Jer. 50 : 4). Zo Mozes tot Hobab: „Ga met ons.” Zo de bekeerde heidenen: „Komt, gij huis van Jakob, en laat ons wandelen in het licht des Heeren.” Een Christen moet aan een rivier gelijk zijn, die in haar loop het land vet maakt, de schepen en al wat op haar wateren zweeft, meevoert naar de oceaan.

3. Toch is het niet zonder zonde. Jezus had niet van sterven gesproken. Hij sprak integendeel van „zich niet te stoten.” Maar Thomas was vol ongeloof en vrees. Hij sloeg geen acht op het woord van Christus. Leer hieruit hoeveel zonde en zwakheid met onze liefde en onze ijver gepaard gaan, en hoezeer wij Eén behoeven, die de ongerechtigheid onzer heilige dingen draagt.